

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277534128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Det var nu min Ungdoms ublu Krav, ej mindre ublu end de andres. Jeg begærede Græden og Døden, mit eget som de deres: Latteren og Sejren.

Men Livet giver os sit. Vi skal kun tage.

Og jeg måtte jo op, mine Knæ smærtede mod Gulvet, min Ånde frøs over Eberhards Hånd — eller var det den, der frøs mig? Mit Legeme var ikke mit, det var af den Verden, der lå i Kødet, med Behov og med Lyst, min sky og ensomme Sjæl ikke begreb.

Og jeg følte det, hvor ulæseligt jeg var knyttet til det grå Lys, til de fremmede Røster derude — og hvor adskilt fjærn fra ham her hvilte — hvor fjærn fra den eneste, jeg kendte, hvor nær alle dem, jeg aldrig havde set — hvor lang Vejen var, før jeg blev ham lig, og at den måtte gås.

Ja, først for hans Skyld, han som havde sejret over alle de fremmede Krav, uden dette ene: Genslen.

Han, som havde sørget for mit Legeme, fra det blev til, han kunde nu ikke mere sørge for sit eget. Det måtte jeg.

Og som jeg løftede mine Øjne mod den grå Rude, vidste jeg, hvor jeg skulde søge Hjælpen.

Dermede bredte sig jo den store Have, jeg i så mange Timer havde stirret ud over heroppe fra vor høje Bolig, den norske Kammerherre Erasmus Colbjørnsens Have, min Skolekammerat Adam Colbjørnsens Fader.

Jeg reiste mig og gik hen til Vinduet og så ud. Som en lilla Fløjlspude strakte Haven sig bag Skolens smudsiggule Mur under den svagt rødmende, skyfulde Morgenhimmel. Gavlen af Colbjørnsens Hus dukkede frem, grå som en Klippe.

Jeg krøb sammen ved Tanken om, at jeg skulde der ned, og vidste dog, at jeg måtte det. Adam Colbjørnsen, og så Augustinus Halm, var jo de eneste blandt Skolekammeraterne, jeg havde kendt det mindste til — udover Næver og Spot. De to havde aldrig gjort mig Fortræd, vel heller aldrig godt. Men Adam var dog Skyld i, at jeg havde kunnet udholde de fire Års Martyrium. Uden ham véd jeg ikke, hvor jeg skulde have båret det. Og dog havde han knap talt to Ord til mig om Dagen og aldrig rørt en Finger for at redde mig